

[Vagn Bro.]

handling, kan vi glæde os over i perioden siden 1920 at have haft hurtigt handlende justitsministre. Jeg nævner — foruden den nuværende — Svenning Rytter og K. K. Steincke, og der kunne nævnes flere. Men når vi taler om den hurtige handling, tænker vi jo i relation til justitsministre navnlig på spørgsmålet om opretholdelse af ro og orden samt efterforskning af forbrydelser. På de andre områder, den højtærede justitsminister har under sin ressort, kan jo nemlig også andre hensyn gøre sig gældende.

Her hvor det drejer sig om en ny navnelovgivning — og vi er ganske enige om, at det vil være rigtigt, at vi får en ny samlet navnelovgivning — vil jeg fremhæve, at et år fra eller til ikke vil være afgørende, når man blot til sin tid kan se en samlet landvinding, ikke alene for dansk lovgivning, men for lovgivningen i alle de nordiske lande. Det havde måske været rimeligt, om en debat om dette lovforslag, der jo hviler på overvejelser i udvalg nedsat såvel i Danmark som i Norge, Sverige og Finland, hvad hovedprincipperne angår, havde fundet sted i Nordisk Råd. Det er dog en institution, som vi alle i denne sal vil støtte, og på dette område er den højtærede justitsminister — jeg ved ikke, om jeg må udtrykke det således — måske kommet en times tid for tidligt med sit forslag.

Vedrørende selve forslaget til lov om personnavne gælder, som også nævnt af ministeren i fremsættelsen, at det er meget væsentligt, at vi får en samlet lovgivning. De gældende hovedbestemmelser går jo helt tilbage til dåbsforordningen af 1828 og navneforandringsloven af 1904, og mange af reglerne hviler endog på ren administrativ praksis. Derfor var det prisværdigt, at den tidligere justitsminister nedsatte et udvalg med den opgave at udarbejde forslag til en ny lov om personnavne, om ret og pligt til at føre bestemte familienavne, om gifte kvinders familienavn, om ret til at vælge fornavne, om navneforandring o. s. v. Lignende komiteer blev nedsat i Norge og Sverige, medens jeg må erkende, at jeg ikke ved, hvorledes stillingen er i Finland, men her gør sig måske også særlige forhold gældende.

Som det fremgår af udvalgsbetænkningen,

foreligger der nu også lovforslag i Sverige og Norge, men jeg har forstået, at der dér er nogen uenighed om visse ting. Derfor vil jeg håbe, at det folketingsudvalg, som nu nedsættes, for det første vil søge så vidt muligt at blive enig — og jeg kan føje til, at jeg synes, det foreliggende regeringsforslag i hovedsagen er udmærket — men jeg henstiller tillige, at man også benytter lejligheden til at følge udviklingen i Norge og Sverige. Jeg går ud fra, at den højtærede minister vil være enig i, at når vi har fået så mange enslydende love på det civilretlige område i de nordiske lande, ville det også for navnerettens vedkommende være rimeligt at have fælles lovgivning. Jeg henviser til lovforslagets § 20, hvor det hedder:

„Regeringen bemyndiges til at indgå overenskomst med fremmed stat om anvendelse af denne lov på her bosatte fremmede statsborgere og på danske statsborgere bosat i udlandet.“

Denne bestemmelse ville jo være ganske unødvendig, hvis vi havde enslydende love i de nordiske lande for disses vedkommende.

Hovedreglen for ægtebørn og børn uden for ægteskab findes i §§ 1 og 2, og hovedsynspunktet er, at både børn i ægteskab og børn uden for ægteskab får en vis valgfrihed. Det er muligt, at vi i udvalget skulle se at blive enige om en bestemmelse om, at dette forhold i tilfælde af ægteskab skal ordnes inden ægteskabet — det var det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo også inde på — men det er kun en detalje. Vi er jo inde i en periode, hvor kvindens ligeret anerkendes og hermed børns rettigheder af afledt art fra moderen, hvilket får sit udtryk i § 1, stk. 3, der går ud på, at et ægtebarn, der bærer faderens slægtsnavn, ved anmeldelse til ministerialbogen kan antage moderens pigenavn.

I § 2 om børn født uden for ægteskab indføres der en ny regel, nemlig at barnet får moderens slægtsnavn, hvilket altså vil sige, at hvis moderen er eller har været gift, og hun anvender sit giftenavn — hvad hun altså ikke behøver — får barnet giftenavnet og ikke som nu hendes pigenavn. Herved fremkommer — hvad ministeren jo i virkeligheden har erkendt — nogen inkonsekvens, idet det i lovforslagets § 10 siges: